

HỒI 548

Chân Tướng Đại Bạch

Một bóng người nhoáng lên, Bái Tử Đình ôm chặt cái xác Phục Nan Đà, nước mắt dàn dụa thốt: “Ba năm trước Quốc sư đã từng bói toán mình sẽ không thoát khỏi kiếp nạn trước khi Bột Hải lập quốc, không ngờ nay đã trở thành sự thật. Quốc sư không hề chết đi, ngài vĩnh viễn sống trong lòng bọn ta. Túc Mạt tộc sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Quốc sư.”

Bọn Khấu Trọng ba người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng Bái Tử Đình đã lạnh trí bịa đặt ra lời nói dối để kích động tinh thần của bọn thủ hạ, đổ tất cả mọi thứ cho ông trời. Ông trời muốn hấn chết, Phục Nan Đà đương nhiên không thoát khỏi kiếp nạn; cũng thế ông trời muốn Túc Mạt tộc hưng thịnh, Thiên vương lão tử cũng không cản được. Cái khó là y nói thống thiết như thật, đáng về tự tin.

Khấu Trọng đột nhiên loạng choạng hai bước, há miệng phun ra một búng máu tươi, rõ ràng để giết chết Phục Nan Đà nào không phải trả giá.

Hàng trăm hàng ngàn tướng lĩnh quân dân Long Tuyền chen lấn hai đầu đường và trên tường thành vẫn im lặng như tờ, không ai có thể chấp nhận hiện thực tàn khốc Phục Nan Đà người trời của bọn họ đã phơi thây giữa phố.

Không khí nặng nề đến cực điểm.

Bạt Phong Hàn phát tay, bảo Khấu Trọng đến gần chỗ hai gã, tình thế nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, không còn nằm trong sự khống chế của họ nữa, nếu quân dân thành Long Tuyền nổi giận liều chết tràn tới, bọn họ sẽ bị băm nát như tương, dù võ công cao cường đến mức nào cũng vô dụng.

Khấu Trọng lại không dám khinh cử vọng động, ngưng bước đứng yên, ngón tay cũng không dám di chuyển.

Bái Tử Đình ôm xác Phục Nan Đà đứng dậy, gào lên điên cuồng: “Long Tuyền tất thắng, Bột Hải tất thắng!”

Quân dân Long Tuyền ùn ùn hô vang, tiếng hét ngút trời.

Bái Tử Đình trợn tròn mắt nhìn về phía Khấu Trọng, quát: "Bọn ta phải lấy máu tươi của ba người để tế anh linh của Quốc sư."

Tiếng gào thét lại vang lên bốn bề, truyền khắp đường Chu Tước, binh tướng quân dân bất kể có binh khí hay không đều ập tràn tới như điên.

Bọn Khấu Trọng đã đoán được ý có chiều này, nếu không thì làm sao có thể tổng tháo nổi bi phần và oán hận của quân dân Long Tuyền, lại không còn có thời gian tính toán bắt Bái Tử Đình phải giữ lời hứa.

Bạt Phong Hàn quát lớn về phía Khấu Trọng: "Vào tiệm!"

Vừa nói vừa cùng Từ Từ Lãng lui vào tiệm ăn lúc này đang phân vân với bọn Bái Tử Đình.

Tên bay cứ như mưa, Khấu Trọng tung mình né tránh, trước khi bọn Tôn Sương Hoa, Cung Kỳ lao tới, cũng đã lướt qua cửa lớn của tiệm ăn.

Mã đao của Cung Kỳ, kiếm của Tôn Sương Hoa đuổi sát theo, dòng người chất chứa đầy hận thù tràn tới, tình thế hung dữ, lúc này dù Bái Tử Đình thay đổi ý cũng không ngăn cản nổi.

Tiếng la hét nhấn chìm tất cả, rền vang khiến không ai phân biệt được thanh âm này nọ nữa.

Hai chiếc bàn tròn từ trong quán lăn ra, vừa khéo tạo ra được một khe hở để Khấu Trọng chen vào.

Khấu Trọng quát lớn một tiếng, hoán khí gia tốc, tránh được một cây trường mâu đang ném tới từ bên trái, chui lọt vào trong tiệm.

Bạt Phong Hàn và Từ Từ Lãng đang không ngừng lăn bàn ra ngoài, ngăn cản kẻ địch đang điên cuồng dồn tới, nếu không để bị bao vây thì chết chắc.

Khấu Trọng ném ra cái bàn cuối cùng, khiến hơn mười người ngã chống vó, gã quát lớn: "Chạy ra con phố phía sau!"

Không đợi gã phân phó, Bạt Phong Hàn và Từ Từ Lãng chạy theo sát sau lưng gã, lao qua cửa sau.

Trong khoảnh khắc, tiệm ăn chen đặc quân dân Long Tuyền điên cuồng muốn kiếm người xé xác, tất cả mọi thứ trong tiệm đều bị đập vỡ tan nát.

Ba gã phóng từ nhà này qua nhà nọ, vọt lên mái ngói một căn lầu rồi nằm phục xuống, phát giác chỉ còn cách bức tường thành Đông một con phố, trên tường tuy có lính canh, nhưng nếu bọn họ đột ngột ra tay chắc chắn có thể dễ dàng vượt thành.

Phía cửa Nam tiếng gào thét vang trời, dần dần lan tỏa ra toàn thành, nhưng bây giờ nơi bọn gã ẩn thân vẫn yên tĩnh, trên đường phố không thấy bóng người.

Khấu Trọng thò đầu ra thám sát động tĩnh phía tường thành, nói: "Chúng ta tuyệt không thể phủi tay bỏ đi như vậy, bỏ đi rồi sẽ không có cách nào quay lại."

Từ Từ Lãng nằm kề gập đầu đồng ý: "Không có Tổng nhị ca, Thuật Văn và các huynh đệ của y cùng hai con ngựa của bọn ta, bọn ta không thể bỏ đi."

Khấu Trọng khổ não: "Tại sao lại ra nông nỗi này, có phải ta đã giết lầm Phục Nan Đà không? Chẳng lẽ Bái Tử Đình không lo bị bọn ta cướp mất công cụ giữ thành sao?"

Bạt Phong Hàn nằm bên kia lạnh lùng: "Người không hề làm sai, bởi Bái Tử Đình mời ba người bọn ta vào thành, đã sớm có dự mưu không để bọn ta sống sót rời khỏi nơi này. Bái Tử Đình chẳng những tinh thông binh pháp mà còn là một tên cuồng đồ hiếu chiến, không thể suy đoán theo lẽ thường."

Từ Từ Lãng đồng ý: "Sở dĩ bọn ta thua thiệt là bởi bọn ta là người bình thường, y là tên điên."

Khấu Trọng hít sâu một hơi, đang định lên tiếng, tiếng gió vang lên, một người từ con hẻm ở phía dưới phóng người lên mái ngói, ba gã thất kinh, nhìn kỹ thì ra đó là Bá Vương Đổ Hung, bọn gã đều không biết nên tiếp tục khẩn trương hay yên tâm.

Đổ Hung quát: "Con bà nó, muốn sống thì theo ta!"

Khấu Trọng nhìn bọn Từ Bạt với ánh mắt như muốn nói "cứ đi theo xem sao" rồi đuổi theo sau Đổ Hung.

oOo

Đổ Hung gỡ cây Bá Vương phủ cán dài nổi tiếng của y đặt xuống bàn, cười khổ não nói với ba gã: "Thứ này vừa nặng nề vừa cồng kềnh, khi ta nhờ người rèn nó chỉ biết nói vừa tay là được, kết quả nặng đến một trăm lẻ tám cân, vác trên lưng rất bất tiện, bình thường

phải nhờ người khiêng nó, còn như trong tình huống hiện tại chỉ biết tự hành hạ mình, sớm biết như vậy ta đã chọn thứ nhẹ hơn để luyện.”

Ba gã tuy xem y là kẻ địch, nhưng cũng thấy buồn cười.

Đây là một sào huyết khác của Đỗ Hưng trong phương đối diện Hoàng cung, có thể thấy vị long đầu hắc đạo xung bá ở Sơn Hải quan này đã cắm rễ tại Long Tuyền.

“Bình!”

Đỗ Hưng vỗ một chưởng xuống bàn, nói đến văng nước miếng: “Con bà nó, Phục Nan Đà không ngờ đã bị Thiếu soái giết chết, e rằng trước khi xảy ra chuyện này cả đại thảo nguyên cũng không một ai ngờ tới. Bây giờ tiểu Long Tuyền và số lớn binh khí của lão Bái đã rơi vào tay các người, đại thế của lão Bái đã mất, khó có thể làm nên chuyện gì.”

Khấu Trọng nói: “Y đang giữ người và ngựa của bọn ta trong tay, Đỗ Bá Vương có đề nghị hay gì?”

Đỗ Hưng uốn ngực mỉm cười nói: “Chỉ cần các người nói với Bái Tử Đình ba chữ ‘Đại Tộ Vinh’, đảm bảo Bái Tử Đình sẽ ngoan ngoãn khuất phục.”

Bạt Phong Hàn nhú mày: “Đại Tộ Vinh là cái gì?”

Đỗ Hưng cười ha hả: “Con bà nó! Đại Tộ Vinh là cái gì? Đại Tộ Vinh chẳng là vật gì cả, mà là đứa con yêu mới năm tuổi của Bái Tử Đình, hẳn là người kế thừa chúc tộc trưởng Túc Mạt của y, là sinh mệnh của Bái Tử Đình, do phi tử Bái Tử Đình thương yêu nhất sinh ra, mà người ái phi này đã chết vì sinh con, khiến Bái Tử Đình càng xem Đại Tộ Vinh như châu báu. Bây giờ Đại Tộ Vinh đang an trí ở Ngọa Long biệt viện, do võ sĩ tâm phúc của y bảo vệ, cho dù Long Tuyền thất thủ, Đại Tộ Vinh cũng có thể an toàn trốn đi, sau này báo thù cho Bái Tử Đình. Đây chính là chỗ yếu hại của Bái Tử Đình. Chỉ cần khiến Bái Tử Đình có cảm giác nguy cơ con mình không còn an toàn nữa, ba vị đại ca có thể đem lão Bái ra làm bất cứ trò gì.”

Khấu Trọng động dung nói: “Ta lập tức đi tìm Bái Tử Đình.”

Đỗ Hưng đắc ý cười: “Thiếu soái chó nóng nảy, ta đã sai người truyền thư cho lão Bái, trong thư chỉ viết ‘Ngọa Long biệt viện Đại Tộ Vinh Thiếu soái kính phụng’ sơ sơ vài chữ, đủ có thể khiến lão Bái không dám khinh cử vọng động, cứ xem như đây là một phần quà lễ Đỗ Hưng ta dành cho các vị.”

Ba gã nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, sao Đỗ Hưng lại đột nhiên hợp tác giúp đỡ bọn gã?

Từ Từ Lãng thắc mắc: "Chuyện này thật ra là sao?"

Đỗ Hưng hừ lạnh: "Huynh đệ có thể trở thành thù địch, thù địch cũng có thể trở thành bằng hữu huynh đệ, ra giang hồ đương nhiên phải xem hình thế biến hóa, đừng trách ta nói thẳng, con bà nó, sau này đại tiểu thư của các người làm ăn gì ở Quan ngoại, vẫn phải nể mặt của Đỗ Hưng này, Kinh Kháng đã già rồi, nếu chẳng phải Cao Khai Đạo xem trọng y, lão tử đã lột da lóc xương y từ lâu rồi. Nói cho ta biết, có phải đại tiểu thư làm xong vụ mua bán da dê này sẽ rửa tay gác kiếm, trốn trong nhà nuôi con không?"

Bạt Phong Hàn bật cười: "Ta bắt đầu hơi thích người! Bởi người đừng là thú vị."

Đỗ Hưng vỗ ngực nói: "Đây là của các người tranh đoạt về được, con người ai cũng có một mặt khác, đối với bằng hữu Đỗ Hưng này hai đao cắm vào hông cũng chẳng hề đổi sắc; đối với kẻ địch ta độc ác vô tình hơn bất cứ một ai. Nếu không vậy thì làm sao sinh tồn? Bất quá ta không chấp nhất với người, người cũng đừng chấp nhất ta, là địch hay bạn do các người tự quyết định."

Khấu Trọng cười khố nói: "Bọn ta có thể tìm hiểu một số chuyện cho rõ trước cái đã không?"

Đỗ Hưng đáp: "Đương nhiên, nếu không phải vậy lão tử sẽ trở ngược nghi ngờ các người không có thành ý làm huynh đệ với ta."

Khấu Trọng nói: "Tại sao sau khi nói chuyện với bọn ta và Khả Đạt Chí, người lại lập tức thông báo cho Hứa Khai Sơn biết chuyện này?"

Đỗ Hưng hơi ngạc nhiên, rồi mắng: "Con bà nó, dám nhờ người theo dõi ta. Con mẹ nó! Ta thích làm gì là chuyện của ta, Hứa Khai Sơn dám gạt ta, ta đương nhiên phải mắng mủi tám đời tổ tông của y. Con bà nó, rõ ràng là yêu nghiệt của Đại Minh Tôn giáo mà lại chối bay biến, sau này Hứa Khai Sơn không còn là huynh đệ của ta nữa! Các người nghe rõ chưa! Hứa Khai Sơn không còn là huynh đệ của Bá Vương Đỗ Hưng, dù hấn bị người ta bầm vằm ra, cũng chẳng liên quan gì đến ta."

Khi nói gân xanh nổi lên mặt, đôi mắt như bắn ra lửa, vẻ mặt rất khích động khiến người ta cảm thấy cơn giận của y phát ra từ trong lòng chứ không phải giả vờ.

Bọn Khấu Trọng ngẩn ra nhìn, nhất thời không nói nên lời.

Đỗ Hưng thở hổn hển, một hồi sau mới bình tĩnh lại, nói: "Các người đến Long Tuyền chỉ có mấy ngày, đương nhiên không thể biết rõ sự thật nội trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng ta là một trong những người có tham dự, cho nên biết nhiều chuyện hơn các người."

Bây giờ ba gã mới cảm nhận được thành ý hòa giải của Đỗ Hưng, điểm quan trọng là lợi ích của cá nhân, bởi vì như đã nói Bái Tử Đình đã mất hết đại thế, Đỗ Hưng cũng phải tính toán cho mình.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: "Người chẳng phải là một nửa người Đột Quyết sao? Tại sao lại giúp Bái Tử Đình đối chọi với Hiệt Lợi, Đột Lợi?"

Đỗ Hưng cười lạnh nói: "Nhưng ta cũng là một nửa người Khiết Đan, Hiệt Lợi vẫn luôn tìm người thay thế ta làm viên đá lót đường để y xâm nhập Trung Nguyên, về chi tiết ta không muốn nói ra, các người biết bao nhiêu đó là đủ rồi. Còn Bái Tử Đình chỉ cần đủ sức kềm chế Hiệt Lợi cũng đã đủ, như vậy các mối làm ăn duyên hải sẽ là vật trong túi của Đỗ Hưng này. Các người biết có hàng vạn người theo ta ăn cơm, ta không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho họ chứ."

Từ Từ Lăng nói: "Có chuyện gì bọn ta còn chưa biết không?"

Đỗ Hưng nở nụ cười bí ẩn, nói: "Các người có biết Mỹ Diễm là con gái của ai không?"

Cả ba người bọn gã ai nấy đều ngạc nhiên.

Đỗ Hưng vỗ bàn cười nói: "Khà! Thật là buồn cười! Tên lợn béo như Mã Cát lại sinh ra một đứa con gái xinh xắn mỹ miều đến thế!"

Ba gã đều thất thanh la lên: "Cái gì?"

Đỗ Hưng cười lớn: "Cái gì với chả cái gì? Mỹ Diễm là con gái của Mã Cát, là tiểu tình nhân của Phục Nan Đà, chính Phục Nan Đà đã truyền cho ả Thiên Trúc Ái Kinh trên giường. Cái gì truyền nhân của Ba Tư Đại Minh Tôn giáo Lạp Ma chỉ là lời nói dối, có kẻ ngốc mới tin. Lạp Ma không phải là không có truyền nhân, nhưng nghe nói đã bị Đại Minh Tôn giáo của Hồi Hột truy sát diệt tộc, bị bức phải chạy đến Trung Nguyên, rõ chưa?"

Ba gã đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó tiếp nhận.

Đỗ Hưng thở dài: "Các người có biết giết chết Phục Nan Đà sự thật đã giúp Bái Tử Đình một việc lớn không?"

Ba gã càng nghe càng hồ đồ, cảm thấy suy đoán theo tình huống bề ngoài quả là có khác với sự thật.

Bất quá chỉ cần xem tên lừa đảo Quán Bình đã làm việc cho Bái Tử Đình, bản thân lại là người của Mỹ Diễm, có thể nhận ra Mỹ Diễm rất có vấn đề, chỉ là bị lớp vỏ ngoài xinh đẹp của ả che đậy nên không suy nghĩ sâu.

Đỗ Hưng nói: "Sự tình bắt đầu từ năm năm trước, khi Phục Nan Đà đến đây truyền pháp, lúc đó Bái Tử Đình vẫn an phận thủ kỷ làm một tù trưởng của Túc Mạt tộc, hàng năm phải tiến cống cho Hiệt Lợi, đến khi Phục Nan Đà bói được quẻ lập quốc cho y, mới thay đổi hoàn toàn số phận của y và số phận của Túc Mạt tộc."

Bạt Phong Hàn lắc đầu than: "Bái Tử Đình tinh minh một đời mà không ngờ bị lừa gạt, đặt hết sinh mệnh tài sản của toàn tộc!"

Đỗ Hưng bực bội nói: "Nghe ta nói hết đã, thủ đoạn của Phục Nan Đà đương nhiên không phải chỉ như thế, bói được quẻ lập quốc không được bao lâu, có tin đồn tù trưởng A Bảo Giáp của Khiết Đan đang bảo quản Ngũ Sắc thạch, càng tăng thêm lòng tin của Bái Tử Đình, y cho rằng đó là hiện tượng ứng nghiệm với quẻ bói. Lại thêm Đột Lợi và Hiệt Lợi xảy ra quá nhiều chuyện tranh chấp, mà Hiệt Lợi trọng dụng Triệu Đức Ngôn, đòi hỏi vô độ, càng khiến cho những người xưa nay dựa vào Hiệt Lợi nảy sinh lòng rời bỏ, trong tình huống đó, Bái Tử Đình từng bước xây dựng Long Tuyền, phát triển quân đội chuẩn bị chiến tranh. Con mẹ nó, người có dã tâm thật sự là Phục Nan Đà, Bái Tử Đình chỉ là con rối cho y giật dây. Theo ta đoán, dù cho Bột Hải có lập quốc được, Phục Nan Đà cũng sẽ hại chết Bái Tử Đình, rồi đưa Đại Tộ Vinh làm hoàng đế, còn mình sẽ làm Thái thượng hoàng, đến khi thời cơ chín mùi sẽ thay thế. Người nhìn thấy đám bạo dân trên đường phố thì đủ biết Phục Nan Đà có địa vị thần thánh thế nào trong lòng bọn họ."

Khấu Trọng hỏi: "Bái Tử Đình phát giác Phục Nan Đà là mối uy hiếp đối với y từ khi nào?"

Đỗ Hưng trầm ngâm: "Điều này rất khó nói, ta đoán là từ hơn hai năm trước, khi Phục Nan Đà và Cái Tô Văn của Cao Lệ bắt đầu qua lại, y mới sinh ra cảnh giác, cho nên âm thầm lôi kéo Đại Minh Tôn giáo để đối kháng thực lực ngày một tăng của Phục Nan Đà. Còn chuyện Mã Cát và Phục Nan Đà cấu kết với nhau từ lúc nào, có lẽ là trước khi Phục Nan Đà đến Long Tuyền. Nhưng mối quan hệ giữa Phục Nan Đà và Bái Tử Đình ngày càng xấu đi cũng là do Mỹ Diễm nhờ các người đưa Ngũ Sắc thạch đến Long Tuyền. Chắc các người biết nếu không phải Ngũ Sắc thạch xuất hiện, Hiệt Lợi và Đột Lợi sẽ không giảng hòa nhanh như vậy, Long Tuyền cũng không gặp ách vận nguy ngập Lang quân ập đến."

Khấu Trọng thắc mắc: "Làm như vậy có lợi gì cho Phục Nan Đà?"

Đỗ Hưng trầm giọng nói: “Đây là một canh bạc Phục Nan Đà đã vạch ra, điều lý tưởng nhất là Bái Tử Đình chết trận, Phục Nan Đà sẽ thay y lãnh đạo quân đội đánh lui Lang quân, Cái Tô Văn sẽ thừa cơ thay thế ngôi vị của Cao Lệ vương Cao Kiến Võ. Nếu không Phục Nan Đà cũng cùng Cái Tô Văn chia chác kim ngân châu báu Bái Tử Đình đã tích lũy bao lâu nay rồi ai về nước nấy. Kể chết chỉ là người của Túc Mạt tộc, bọn chúng đâu có mấy may một cọng lông nào, nếu thành công lại khó mà tính nổi ích lợi.”

Cuối cùng ba gã hiểu tại sao làm thịt Phục Nan Đà lại là một giúp đỡ khá lớn cho Bái Tử Đình, bởi Phục Nan Đà đã biến thành vị thần trong lòng người Túc Mạt, cũng giống như Tất Huyền ở Đột Quyết, Phó Dịch Lâm ở Cao Lệ, cho dù là Bái Tử Đình cũng không có cách nào đụng được tới hần.

Bọn gã lại nhớ đến ba cái rương châu báu trên thuyền của Mã Cát, rất có thể đó là tài sản riêng của Bái Tử Đình.

Khấu Trọng hỏi đến vấn đề quan trọng nhất, nói: “Thổ phỉ có liên quan gì đến lão ca người?”

Đỗ Hưng lập tức sát khí đại thịnh, nghiêng rặng nói: “Xưa nay ta chỉ biết bọn thổ phỉ là người của Bái Tử Đình, hàng hóa cướp được giao cho Mã Cát xử lý, chỉ cần y không phạm ta, Đỗ Hưng này sẽ mắt nhắm mắt mở, giết vài người Hán có đáng là gì. Đến khi vụ thảm án An Lạc bang xảy ra, ta mới cảm thấy chuyện này không bình thường, rồi các người còn vạch trần được mối quan hệ giữa bọn thổ phỉ với Đại Minh Tôn giáo, lần đầu tiên ta sinh ra cảnh giác. Ta mắng tổ tông con bà nó, khi các người nói cho ta biết Hứa Khai Sơn là Đại Tôn hoặc Nguyên Tử gì đó của Đại Minh Tôn giáo, ta mới hiểu chân tướng của sự việc, kẻ bao che cho bọn thổ phỉ chẳng những có Hứa Khai Sơn mà còn có lão khốn đáng chém ngàn đao Kinh Kháng kia, vì An Lạc bang phát hiện mối quan hệ giữa Kinh Kháng với bọn thổ phỉ cho nên cả nhà bang chủ mới bị hạ độc thủ, chuyện này ta đoán không lầm đâu. Thật ra ta còn phải cảm kích các người, nếu không ta bị hại chết mà cũng chẳng biết chuyện ra sao, chết đi cũng phải trở thành con ma hồ đồ.”

Chân tướng đúng là ly kỳ khúc chiết, nếu ba gã không biết được các thương nhân Bình Diệu sau khi đến Sơn Hải quan được Kinh Kháng tiếp đãi, khiến Nhậm Tuấn không thể nào cản trở thương nhân Bình Diệu lên phía bắc, chắc chắn trong nhất thời không thể chấp nhận được lời giải thích của Đỗ Hưng.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng thở phào: "Giả như bọn thổ phỉ không có liên hệ với Đỗ Bá Vương, sau này bọn ta là bằng hữu!"

Đỗ Hưng cười ha hả: "Sở dĩ ta trở thành huynh đệ với Hứa Khai Sơn là vì Bái Tử Đình se chỉ luân kim, huynh đệ thật sự của ta là Hồ Diên Kim, hy vọng ba vị nể mặt ta nói tốt trước mặt Hiệt Lợi và Đột Lợi vài câu, đừng chấp nhất y nữa."

Ba gã chợt vỡ lẽ ra, bắt đầu hiểu nguyên nhân đêm qua tại sao Hồ Diên Kim chịu giảng hòa với họ, chính là do ảnh hưởng của Đỗ Hưng.

Bạt Phong Hàn nói: "Bức thư mà Đỗ Bá Vương thay mặt bọn ta gửi cho Bái Tử Đình đã thả thảo kinh xà, Bái Tử Đình sẽ lập tức đưa con của y đi nơi khác."

Đỗ Hưng gạt đi: "Không thể như vậy, Cái Tô Văn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, có Đại Tộ Vinh trong tay, y mới không sợ bị Bái Tử Đình bán đứng. Cuộc giao dịch này, Bái Tử Đình phải chấp nhận thôi!"

- o O o -